

B A R C I N O

BARCINO, pulcherrima, citerioris Hispaniæ ciuitas, in Mediterranei maris littore sita, ab Amilcare, cui Barca cognomen, Anno ante aduentum Christi fundata, vt in Eusebio computatur, 234. quem Carthaginenses cum iusto exercitu in Hispaniam miserant, à Vafæo, Tarapha, & Floriano de Cápõ, cap. 14. lib. 4. perhibetur. Anno Domini 793. Iacobus Meierus in Chronico rerũ Flandricarum, & Platina in vita Leonis III. Barcinonem, à Carolo Mauris ereptam, & Christianis esse traditam, affirmant. Quamuis deinde graues à Mauris calamitates perpeffa fuerit, L. Marineus Sículus, principio libri noni, de Barcinonæ comitibus refert. Raymundus Berengarius, eo nomine primus, Barcinonæ Comes, militari virtute præclarus, Ecclesiã Cathedralẽ Barcinonensem, sedente Guilberto Pontifice sub honore S. Crucis, sanctæq; Eulaliæ, Anno ab incarnatione Iesu Christi M. LVIII. cõdidit, priuilegiaq; plura concessit, terminos Episcopatu præfixit, eandemq; Ecclesiã, pluribus muneribus, redditibusq; dotauit, & in eadem Ecclesia, vnã cum Almode coniuge, sepultus fuit. In cuius sepulchro, quod adhuc cernitur, intus Epigramma reconditum est. Hic est Raymundus Berengarius, Princeps Barcinonæ, Comes Gerundenfis, & Marchio Aufonenfis, qui mortuo patre, Berengario Comite, non tantum partem Barcinonæ principatus à Mauris occupatam, recuperauit, verum etiam Reges duodecim Maurorum, campestri prælio victos, sibi tributarios fecit: vnde cognomen sortitus est: Propugnator, & Murus Christiani populi. Extant etiam Barcinonæ, alterius monumenti vestigia, in vico paradisi, sublimiore eius vrbis parte, nempe Athaulfi, Hispaniarũ regis, & non Herculis, vt fama habetur. Sepulchri eius, authore Hieronymo Paulo Barcinonensi, Author est Tarapha. L. Marineus Sículus lib. 13. de Aragoniæ regibus, mirificè hanc vrbem his verbis commendat: Barcino ciuitas illustrissima, principibus, equitibus nobilissima, omnibus rebus, quæ ad viuendi vsum pertinent, ditissima, omnium ferè ciuitatũ, terra, mariq; potentissima, multis magnisq; rebus domi, forisq; gestis, clarissima, adeo, vt eius nomen atq; potentia, non immeritò Hispaniæ, Galliæ, Africa, cæterarumq; nationum principibus timori vel maximo fuerit. Florebat enim non solum maximis opibus, ac diuitijs, sed etiam plurimorum virorum prudentia singulari, optimis moribus & institutis. Ciues omnes, in administranda Repub. atq; ad augenda, quasi veterum Romanorum ordinem, moremq; sequebantur. Qui nihil nunquam nimis, sed omnia tam publica, quàm priuata, pro modo, rationeq; faciebant. Non igitur illorum diuitias, resq; familiares vllæ discordiæ, non lites, nõ iudicia, non iurgia, non seditiones, vt in plerisq; fit, minuebant. Quippe, qui ratione potius, naturaq; quàm legibus viuere malebāt. Nobiles, armis & equis, officijsq; militaribus studebant, hisq; sese exercebant, & aduersus hostes feroces erant. Mercatores honestissimè commercia tractabant. In quibus exercendis, nõ tam quæstus auidi, quàm verè fideles, ac liberales erant Sacerdotes, & omnes qui rerum sacrarum curã gerebant, piè, sancteq; semper vivebant, summaq; veneratione atq; timore diuino cultui, sacrisq; rebus incumbabant. Reliqui ciues, cuiusq; ætatis, aut liberalibus, aut mechanicis artibus, quibus erat cultissima ciuitas, operam dabant. In qua nemo circumforaneus, id est, desidiosus & inanis erat, sed honesta alij alia negotia exercebant. Itaq; nemo malus, nemoq; pauper, sed optimus quisq; erat, atq; ditissimus. Hac fama ciuitatis non ex Hispania tota solum, sed ex alijs quoque multis nationibus homines huc vndiq; quotidie conueniebant, ciuitatemq; libenter incolentes, indies maiorem ditioresq; faciebant. Hinc præterea multæ ciuitates, ordinem, moremque viuendi sanctissimum, hinc exempla Reip. pulcherrimæ, hinc cæteras bonas artes imitabantur. De conditore tamen eius affirmare nihil ausim, siquidem omnium, qui de ea scripsere, de auctore incerta opinio est. Nam quod nonnulli de Barcanona pueriliter fabulantur, ego quidem non minus falsum, quàm ridiculum existimo. Cæterum, fuit olim ciuitas situ admodum parua, & à littore maris, vno ferè stadio remota. Pulchra tamen ædificijs, & altis tota mœnibus clausa. Fuerunt & ciuitates portæ quatuor, in totidem mundi partes vergentes, æquo ferè omnes inter se spatio distantes, quæ adhuc extant, & in ipsius penè ciuitatis vmbilico visuntur. Postea verò crescente hominum multitudine, bis vndiq; magnificis ædibus, & conspicuis sanctorum templis, bis etiam præualidis muris, superbisq; turribus, cincta est. Quæ quidem etsi magnitudine nonnullis vrbibus cedit, ædificiorum tamen elegantia, littoris amœnitate, viarum munditie, vicorum rectitudine, æqualitate domorum, amœnissimis hortis, quos varijs arboribus & nonnullis palmis, quæq; domus cultissimos habet, forma deniq; rerum omniũ, & excellenti pulchritudine, meo quidem iudicio, cui absit inuidia, cunctis profecto ciuitatibus est anteposenda. Plura præterea de hac ciuitate, memoratu digna, narrare possumus, quæ ne longius ab incepto discedamus, omittimus.

ASTIR SIVE ASTIGIGIS, VVLGO ECIIA.

ECIIA, mediterraneum Hispaniæ Beticæ oppidum, Astir, siue Astigis, ab Astir, auriga Memnonis, qui interfecto apud Troiam hero, in Hispaniam nauigauit adferente Tarapha, constructũ & denominatum fuit. Eius potissimum diuitiæ, & negotiatio, in lanæ mercatura consistit, eò, quod solum vnde quaq; fecundum atq; cõpascuum, ouibus abundè pabulum subministrat. Hinc infiniti ouium greges per agros, colles, ac valles, quibus ager vicinus abundat, quouis tempore oberrare videntur, vnde huius oppidi incolæ partim ex domesticis ouibus, partim ex lana, quam huc rustici, statutis cõportant temporibus, quæstum ingentem faciunt. Cui quidem occasione riuiulus, vulgò, Chenil nuncupatus, per oportune deferuit, qui ex niuosis montibus iuxta florentissimam, opulentissimamq; Granatensium vrbem oritur. Cuius aqua, lanæ abluendæ ac purgandæ, & pecorum morbis curandis, multò magis, quàm vlla alia, idonea est. Vnde balneum, pecoribus salutarium, L. Marineo adferente, accolis dicitur. Annis iste, aurum quærentibus donans, modicis initijs scaturiens, iucundissimum Granatensem agrum ingreditur, ipsamq; vrbem interfecat, & eam Granatæ regionem, cui Alhambre nomen, ab altera, quæ Alcazaiam dicitur, per vallem mediam separans. Ibidem Darrus, vulgò autem *El Rio del Oro*, nominatur, & ad sericam bombycistelam eluendam, parandamq; accolis oportunus est. Inde verò per loca compascua & plana, quæ *La vega de Granata* appellantur, delabitur, aliamq; denominationem, nimirum *El rio Frio*, sortitur. Vnde ad hoc tandem oppidum descendit, cui loci mutatio, rursus aliud suppeditat nomen, nimirum, *El rio Chenil*. Hic eximio cõiungitur ponte, ex lapide viuo fornicato, qui facilem ad hoc oppidum præbet accessum. Iuxta est supplicij locus, *El Roillo* appellatus, vbi columna, continuo ex saxo, stupendæ magnitudinis, videtur, ex qua fontes atq; malefici, delictorum ac scelerum causa, semisaltum spectatoribus præbent. Vafæi chronicon, in catalogo Episcopatum Hispaniæ, Astigetanus recenset, qui in Betica Hispali iuperat, nunc est Archidiaconatus Hispalensis Ecclesia.